„Aga olge siis usin," ütles kuu, kelle keel kurgulage õerus.

„Ega seda nii usina toimetada wõi," ütles Juurisk, „all on pime ja öö-acal ei saa ma seal küünalt. Olge head ja laenake mulle oma latern.

„Ei lähe korda," urises kuu. „Se on käsu wasta.

„Paha lugu," ütles Littawlane, oli natuke aega waid, kui mõtleks järel, ja ütles siis: „Tulge paar sada sammu eemale, et walgus keldre-ukse peale paistab, ehk aitab siis ka."

„On ka käsu wasta," ütles kuu, aga juba oli näha, et õige tee temale raskeks läks.

„Ma arwan, et kuriwaim ise mulle täna täli põrgutuld teele paiskas", urises kuu omas jänus.

„Seda arwan minagi," kinnitas Juurisk.

„Kes teab kas Teie täna oma käiku wälja-lannatate. Oleks jo Teie kohus oma terwist hoida ja natuke südamekinnitust wõtta. Mis siin ülewal ka üks paar sada sammu suurt wahet teewad."

„Kas arwate!" ütles kuu. „Kui Teie tealsite, kuida nemad seal pealinnas oma pitka torudega minu käiku tornist waritsewad. Seal seisawad need kõrgestõpetud herrad ja ei lauta mind mitte tunniskeseks silmist."

„Suur asi," naeris Juurisk ja haklas ühe pilwe hõlmast kinni, kes selle-aca kombe järel alandlikult kuu talla mööda minna lahtis; „mässige ennast selle sisse, ega siis need herrad aru saa kuida Teie käite."

„Hea küll," ütles kuu, „aga . . . ."

„Mis aga," ütles Juurisk, kes nägi, et aga weel wähe nõuuandmist kuulus. „Ka Peetrus arwas Teile natuke mõdu tarwis olema; eks tema pea wastama, kui pahandust tuleb. So, wõtke jalukest kinni, siis saame rutemini edasi."

Juurisk andis hobusele kannukseid ja sõitis edasi; kuu tuli sõnalausumata järel. Raganiti mõisa kohtas pidasiwad kinni; kuu tuli pilwe hõlmast wälja ja paistis et kõik mõisa aknad särasiwad. „Silmapilk olen tagasi," ütles Juurisk ja sõitis alla. Wõik arwas kojupoole ja kople poole minema ja joolsis kuida suutis.

Marcilis oli weel kaua pärna all istunud ja Juurisk'i kurwa näu üle naernud. Siis oli oma kambre läinud ja otsis just küünalt, kui järsku kuu pehme walgus tuba täitis. Neiuke kohkus, sest tema mõtles selle peale, mida kosija käest pärinud oli. Misugust õnnetust ei wõinud temale tema julgusest tulla? Neiu süda löi järsku pehmels ja pisarad tiklusiwad wägise silmi. Tuas läks ehk raskels, Marcilis tegi akna lahti — korraga pidas Juurisk, wõigu selgas, akna all; kuu walgus muutis iga tema junksekarwa särawats hõbedaks.

Eesti-maa-rahwa Kalender 1881, lk. 26